

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3909/2023
03.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Данијел Динчић, адвокат из ..., против туженог „MERCATA VT“ ДОО Нови Сад, чији је пуномоћник Жељко Маровић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1631/23 од 31.05.2023. године, у седници одржаној 03.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1631/23 од 31.05.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1631/23 од 31.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 373/2021 од 14.03.2023. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде за долазак и одлазак са рада за период од 01.12.2017. године до 05.06.2020. године исплати 387.467,00 динара, са законском затезном каматом од 01.12.2022. године до исплате, као и износ од 161.134,37 динара на име законске затезне камате обрачунате до 30.11.2022. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 142.111,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1631/23 од 31.05.2023. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 373/2021 од 14.03.2023. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр.10/22) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене

материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог прописани одредбом члана 404.став.1 Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада а побијана одлука не одступа од правног става Врховног суда, израженог кроз одлуке са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, о томе да право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада није условљено постојањем организованог јавног превоза ни удаљеношћу од места запослења, већ једино постојањем стварних трошкова за долазак и одлазак са рада, који се одређују према броју ефективних радних дана и цене појединачне карте у јавном превозу. Ревизијом туженог указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање што није разлог за изјављивање посебне ревизије на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке, донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је ревизија увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, у парницама из радног односа, о дозвољености ревизије одлучује се на основу одредбе члана 403.став 3.истог закона, у зависности од вредности предмета спора побијаног дела.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 27.01.2021. године, а вредност предмета спора је 387.467,00 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена, на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић